

[Heinesen]

Det er blot nogle eksempler på, at regeringen vil give mere til dem, der i forvejen har meget.

Samtidig har regeringen sørget for, at de, der har almindelige eller små indkomster, får mindre ud af det. De omfattende dagpengeforringelser rammer især dem, der i forvejen er hårdt ramt af krisen, nemlig dem, som har mistet deres arbejde under krisen, og nu bebuder regeringen i budgetredøgørelsen yderligere stramninger af dagpengesystemet, både for korttidsledige og for langtidsledige.

Den mest asociale nedskæring af alle er reglen om, at forbigående hjælp kun ydes i 9 måneder, hvorefter enlige skal klare alle deres udgifter for godt 3.000 kr. om måneden og ægtepar for knap 4.700 kr. om måneden. Denne nedskæring skaber i disse måneder uoverstigelige problemer for ca. 30.000 familier landet over. Hermed har regeringen ramt nogle af de allerdårligst stillede i dette samfund.

Regeringen foreslår nu, at underskuddet på statsfinanserne ikke skal være uændret fra 1983 til 1984. Underskuddet skal falde, og det lyder jo godt. Men prisen er nye nedskæringer af de offentlige budgetter med 12 mia kr., en sænkning af niveauet for de offentlige udgifter med 3 pct. og en sænkning af statens nettoudgifter med 7 pct. fra 1983 til 1984.

Det er ikke udtryk for regeringens mod; det er udtryk for regeringens overmod, og det er noget ganske andet. Resultatet bliver med usvigelig sikkerhed en fortsat nedbrydning af velfærdssamfundet og en kraftig stigning i arbejdsløsheden.

Vi har alle glædet os over den hjælp, som dansk økonomi har fået udefra i det sidste halve års tid i form af stærke fald i oliepriserne og de andre råvarepriser og i den internationale rente. Den internationale udvikling er den væsentligste årsag til nedgangen i betalingsbalanceunderskuddet, og den har tillige bidraget til at nedbringe statens underskud, inflationen og renten.

Vi underkender ikke kronekurspolitikken betydning for faldet i inflation og rente, men vi ville gerne have regeringen til at indse, at medaljen har en bagside. Den faktiske opskrivning af kronekursen bidrager til at bremse den økonomiske vækst og medfører en stigning i arbejdsløsheden.

I åbningstalen den 5. oktober 1982 nævnte statsministeren som det første og, går jeg ud fra, vigtigste programpunkt en politik, der effektivt kan styrke erhvervenes konkurrenceevne. Men konkurrenceevnen er ikke blevet styrket. Den forbedring af konkurrenceevnen, som blev gennemført af den socialdemokratiske regering, er gået i stå. Det økonomiske råds formandskab mener endog, at der måske snarest er tale om en lille forværring af konkurrenceevnen, og at det kun er på grund af gunstige eftervirkninger af den tidligere socialdemokratiske regerings konkurrenceevneforbedring, at den økonomiske vækst opretholdes i år. Til næste år, hvor disse eftervirkninger er væk, falder den økonomiske vækst, siges det. Og det medfører sammen med regeringens voldsomme nedskæringer, at antallet af arbejdsløse stiger med ca. 40.000 i 1984 til ca. 320.000.

Den stærke stigning i arbejdsløsheden står i skærende kontrast til en anden central proklamation i statsministerens åbningstale: vi skal skabe nye produktive arbejdspladser. Der bliver nemlig ikke flere arbejdspladser i de private erhverv; tværtimod forudser formandskabet, at antallet af arbejdspladser i erhvervene vil falde med ca. 16.000 i 1984.

Statsministeren har blot affejet det økonomiske råd. Men faldende konkurrenceevne, faldende vækst og faldende beskæftigelse bekæmpes jo ikke med regeringens endeløse bombardement fra det øjensynlig uudtømmelige arsenal af optimistiske slagord og besværgelser.

Et af regeringens nyere slagord er privatisering. Det er imidlertid meget uklart og lidet konkret, hvad regeringen egentlig mener hermed. Jeg vil gerne sige, at vort principielle udgangspunkt og standpunkt er, at vi er imod den form for privatisering, som udelukkende skal tilfredsstillе en liberal ideologi om en mindre offentlig sektor, og som betyder, at serviceydelser bliver ringere eller dyrere for befolkningen, medfører forringede løn- eller ansættelsesvilkår eller igennem indførelse af brugerbetaling eller selvrisiko eller et forsikringsprincip forøger den sociale ulighed, f. eks. ved en tilbagevenden til svundne tiders forskel imellem dårlige almisseydelser og gode betalingsydelser.

Den nødvendige udbygning af de produktive erhverv kan ikke gennemføres ved, at private virksomheder går på standhugst i den